

HỒI 688

Bất Kham Hồi Thủ.

Hầu Hi Bạch đến kế bên Khấu Trọng, hân hoan nói: “Tuyết có thể đồng hoá thế giới biến đất trời thành một màu trắng trong thuần khiết. Ủa! Sao Thiếu soái lại nhăn mặt vậy?”

Từ Tử Lăng cảm nhận được hoa tuyết rơi trên đầu quả là một lạc thú, cười nói: “Phiền não của hần là vì muốn làm hoàng đế.”

Hầu Hi Bạch không nhịn được cười vang: “Bọn thảo dân nhãi nhép như ta thì chẳng có tư cách phiền não về vấn đề đó.”

Khấu Trọng chán nản: “Nói thẳng ra, đó không phải là vấn đề chính làm ta phiền não, điều làm ta thương tâm muốn chết đi được là Tống Ngọc Trí vĩnh viễn không chịu tha thứ cho ta. Hai vị đều là người từng trải, là bậc tiền bối của tiểu đệ, có biện pháp nào giúp cho ta được không?”

Hầu Hi Bạch nghiêm mặt đáp: “Muốn cho nữ nhân tha thứ chỉ có một biện pháp là làm sao cho nàng ta cảm động mà quên đi mọi chuyện. Thông thường ta chỉ cần vẽ một bức tranh hay làm một bài thơ là đã đủ lắm rồi.”

Khấu Trọng than: “Ta không biết vẽ cũng không hiểu thi thơ thì làm sao làm nàng cảm động đây? Lẽ nào lại đem Tinh Trung Bát Pháp ra diễn từ đầu đến cuối, hay dẫn nàng đi xem ta đánh trận, cả hai việc này chỉ sợ sẽ dẫn đến kết quả ngược lại mà thôi.”

Hầu Hi Bạch hiểu rõ điều đó, liền nói: “Đương nhiên phải bốc thuốc đúng bệnh thì mới có hiệu lực, Tống cô nương là loại người ra sao, ưa thích cái gì?”

Mặt Khấu Trọng hiển vẻ xấu hổ: “Cô ta là một người có nguyên tắc và lý tưởng, là một người con gái vừa quật cường lại vừa ôn nhu, còn về việc nàng thích thú gì nhất thì, hà hà, tiểu đệ chưa có thời gian tìm hiểu.”

Hầu Hi Bạch muốn hiểu cho rõ gốc ngọn, liền hỏi cho đến cùng: “Nàng ta có nguyên tắc lý tưởng gì?”

Khấu Trọng hắng giọng lúng túng: “Đó chỉ là điều ta cảm nhận được, còn trong lòng nàng nghĩ gì thì ta chẳng hiểu chút nào. Nàng hiểu lắm nên cứ cho rằng đệ tới cầu thân với Tống gia là có âm mưu, nhất quyết không tha thứ cho đệ. Hơn nữa, nàng ở trong Tống gia vốn chủ trương nghị hoà, không muốn cho Tống gia gia nhập vào vòng xoáy chiến tranh.”

Hầu Hi Bạch ngẩn người nhìn gã cả nửa ngày trời, rồi cười khổ: “Huỳnh có thật sự yêu cô ta chẳng?”

Từ Tử Lăng chen vào, nói: “Ban đầu gã vẫn chưa quyết tâm, chưa đủ tình cảm, nhưng hiện tại ta dám khẳng định gã rẽ tình đã ăn sâu rồi. Ngọc Trí tiểu thư là một kẻ yêu hoà bình, ghét chiến tranh, trời sinh ra có tấm lòng nhân hậu, khi thấy Khấu Trọng hiểu chiến chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn thì trong lòng liền sanh ra phản cảm. Muốn nàng thay đổi thái độ với gã, chỉ có một biện pháp duy nhất.”

Khấu Trọng mừng rơn: “Mau nói ra đi.”

Từ Tử Lăng ung dung nói: “Ta chỉ lơ mờ cảm thấy có cách cứu gỡ, nhưng vẫn chưa thể nắm chắc, đợi đến khi thấu triệt rồi thì sẽ nói cho người biết. Tục ngữ có nói: ‘có công mài sắt có ngày nên kim’, chỉ cần tình yêu của người với nàng có thể vượt qua được mọi thử thách thì sẽ có ngày nàng tha thứ cho người mà.”

Hầu Hi Bạch vỗ vai Khấu Trọng, nói: “Từ Tử Lăng nói quả thật rất chí lý. Chúng ta sẽ tìm ra một biện pháp tốt giúp người, để giải nhân họ Tống đối với người sẽ hồi tâm chuyển ý.”

Khấu Trọng chẳng còn cách nào, đành phải chịu: “Tất cả xin nhờ các người. Ôi, lòng ta thật mâu thuẫn và hỗn loạn đến chết đi được, muốn bỏ hết tất cả đi một chuyến tới thăm nàng, nhưng chỉ sợ làm vậy lại làm nàng thêm phản cảm.”

Từ Tử Lăng khuyên: “Chuyện cần làm của người bây giờ là gạt tư tình nhi nữ sang một bên để có đủ thời gian chuẩn bị giành lấy thắng lợi tối hậu. Đừng nghĩ về sơ đồ hệ thống phòng ngự trong thành Trường An là chuyện dễ, đó là một nhiệm vụ hết sức gian khó đó. Lý Uyên đồn trọng binh đồn trú ở khu tổng chỉ huy cấm vệ ở cửa Huyền Vũ sau cung thành, muốn đến đó lọt vào sân là chuyện không thể nào. Cho nên dù có thể phát động đột kích trong thành vẫn vị tất nắm chắc phần thắng. Đáng sợ nhất là bị địch nhân đánh trước khi chiếm lĩnh được bất cứ cửa thành nào, lúc đó thật không dám nghĩ tới hậu quả.”

Khấu Trọng nói: “Còn nhớ ngày trước ta từng lấy danh nghĩa nghiên cứu kiến trúc để đến Công Bộ của Lưu Chính Hội lật xem sơ đồ bố trí nhà cửa ở quanh Dục Mã kiều không?

Trong phòng để bản đồ có một bí thất được khoá kín, ta từng hỏi Lưu Chính Hội xem bên trong đó có gì, hắn nói rằng phải được Lý Uyên phê chuẩn mới được vào, cho nên hắn cũng không biết. Ta đoán rằng trong đó thế nào cũng có bản đồ bố trí quân sự của thành Trường An, cho nên nếu bọn ta có thể lẻn vào bí thất đó thuận tay lấy luôn sơ đồ bố trí quân sự thì đỡ tốn nhiều thời gian."

Hầu Hi Bạch do dự, nói: "Rốt lại là phải tới cung thành ăn cấp đồ? Cái đó không phải chuyện giỡn chơi đâu!"

Khấu Trọng đầy tự tin đáp: "Vào hoàng cung ăn cấp đương nhiên là chuyện khó còn hơn lên trời, nhưng nếu ở ngoài Hoàng thành thì là chuyện khác."

Từ Tử Lăng bực bội: "Giả sử cứ theo bí đạo nhập cung, thế nhưng lối ra không phải nằm ở ngoài Hoàng thành, mà lại là tấm cung Lý Uyên được thủ vệ canh gác nghiêm ngặt, vậy thì đến hoàng cung hoặc ngoài cung thành có gì khác biệt đâu?"

Khấu Trọng đáp: "Đến lúc đó ta sẽ tự có giải pháp, ta xuất thân từ nghề trộm vặt, đi ăn trộm thì giỏi hơn ngồi vẽ sơ đồ nhiều."

Từ Tử Lăng nói: "Tối rồi, chúng ta nghỉ ngơi dưỡng sức đi, sáng dậy còn kịp đi tới Chung Ly."

Khấu Trọng thở dài: "Chao ôi, ta thật không muốn gặp mỹ nhân bang chủ chút nào, nàng ta đã làm tổn thương trái tim ta nhiều quá."

Hầu Hi Bạch khuyên: "Hiện tại nàng ta thật đáng thương, tứ cố vô thân, không ai tương trợ, huynh nên tha thứ và đối đãi tốt với nàng ta mới phải."

Khấu Trọng chán nản: "Tiểu đệ biết rồi. Hy vọng tối nay ta sẽ nằm mơ thấy nhiều mộng đẹp để đền bù cho mấy việc bực bội không như ý muốn gần đây."

Tuyết lớn tiếp tục rơi, hai bên bờ sông phủ đầy tuyết trắng.

Sáng hôm sau, bọn Khấu Trọng đi thuyền tới Chung Ly, Bốc Thiên Chí nghe tin ra đón, xe ngựa bí mật chở bốn người vào thành, thẳng tới phủ tổng quản.

Vào phủ mọi người an toạ trong đại sảnh xong liền thỉnh Lôi Cửu Chỉ ra thương nghị.

Bốc Thiên Chí là người đầu tiên lên tiếng phúc trình: "Hiện tại phương nam tình thế đại biến, đám Lý Tử Thông, Trầm Pháp Hưng, Phụ Công Hựu, Tiêu Tiễn đều đang gặp nguy, lo sợ sẽ trở thành mục tiêu tấn công kế tiếp của chúng ta. Nhân tâm ở Giang Đô cũng có sự thay đổi lớn, từ khi tấn công Lương Đô thất bại, mất đi Chung Ly, Cao Bru và hơn mười thành trì

phụ cận, Tả tướng quân cũng đã quy thuận chúng ta, thủ hạ và tướng sĩ đối với Lý Tử Thông vô cùng bất mãn, chỉ cần bọn ta tăng cường áp lực, cắt đường giao thông thủy lộ, Lý Tử Thông sẽ không còn đánh đấm gì được nữa, chỉ còn nước bỏ chạy mà thôi.”

Khấu Trọng nhớ tới Trần Trường Lâm, liền hỏi về tình trạng của cha con Trầm Luân và Trầm Pháp Hưng.

Bốc Thiên Chí đáp: “Trầm Pháp Hưng cùng Lâm Sĩ Hồng đồng binh tương liên, từ khi đại quân Tống gia công hãm Hải Nam, Tống Trí chỉ huy Liễu quân, chia làm hai nhánh ép tới Trầm Pháp Hưng và Lâm Sĩ Hồng, không ngừng gặm nhấm vào địa bàn bên ngoài của bọn chúng, thế lực của bọn chúng càng ngày càng yếu, khó mà đỡ trò được nữa.”

Khấu Trọng cười nói: “Đợi ta thuyết phục lão gia công khai hỗ trợ chúng ta, ta dám bảo đảm rằng một số lượng lớn thủ hạ của bọn chúng sẽ không đánh mà đầu hàng, chẳng khác nào lật lại lịch sử trận chiến ở Lạc Dương vậy.”

Từ Tử Lăng hỏi: “Lão gia cùng Phụ Công Hựu quan hệ ra sao?”

Bốc Thiên Chí đáp: “Hai người đã công nhiên đoạn tuyệt quan hệ, vì Phụ Công Hựu dùng thủ đoạn ti bỉ giết đi mãnh tướng Vương Hùng Đản của Đỗ Phục Uy, đoạt binh quyền Đan Dương, sau đó lại còn liên hợp với Tiêu Tiển và Lâm Sĩ Hồng, nếu không phải Phụ Công Hựu còn cố kỵ bọn ta và Đỗ Phục Uy bất ngờ án binh bất động thì đôi bạn tri giao thuở xưa này đã đại chiến liên miền rồi.”

Khấu Trọng lấy làm lạ: “Tiêu Tiển và Lâm Sĩ Hồng chẳng phải luôn đối địch với nhau sao?”

Bốc Thiên Chí nói: “Hiện tại Tiêu Tiển sợ nhất là bọn ta, còn những kẻ khác thì chỉ là thứ yếu mà thôi.”

Khấu Trọng trầm ngâm hồi lâu, hỏi: “Chí thúc có rõ chuyện ân oán giữa Trường Lâm và Trầm Luân là thế nào không?”

Bốc Thiên Chí đáp: “Ngươi hỏi đúng người rồi đó! Điều ta biết không phải Trường Lâm nói với ta, mà là những điều ta nghe ngóng được thôi.”

Từ Tử Lăng than thầm trong bụng, sự việc xảy ra với Trần Trường Lâm là một việc thảm khốc phi thường, hèn gì hấn ta không muốn nhắc lại chuyện đó chút nào.

Bốc Thiên Chí kể tiếp: “Trầm Pháp Hưng vốn là thế gia đại tộc ở Giang Nam, cha ruột Trầm Cách là thứ sử Nghiêm Châu thời nhà Tùy, con nối nghiệp cha, hấn cũng được bổ

nhệm là Ngô Hưng quận thủ của Cự Tù. Năm đó thiên hạ đại loạn, quần hùng quyết định phản Tù, Trầm Pháp Hưng phụng lệnh Dương Quảng cùng thái phó Thừa Nguyên Hữu liên thủ trấn áp các lộ nghĩa quân ở Giang Nam. Trường Lâm cũng là một thế gia vọng tộc ở Giang Nam, đời đời chế tạo thuyền và kinh doanh buôn bán ở Nam Dương, tuy gia thế không không hiển hách bằng Trầm Pháp Hưng nhưng cũng thuộc hàng có chút danh tiếng. Tai họa bắt đầu khi Trần Trường Lâm cưới được một vị mỹ nữ được xưng tụng là Giang Nam tài nữ Phu U Lan, Trầm Luân trước giờ theo đuổi nàng ta bèn sanh hận trong lòng, trong đêm tân hôn xuất quân tấn công Trần phủ, mượn cớ là diệt trừ quân khởi nghĩa mà giết sạch mọi người trong Trần tộc, Trần Trường Lâm cùng tộc nhân đào vong khắp nơi, Phu U Lan bị họ Trầm ô nhục sau đó treo cổ tự tử, cha mẹ và anh em Trường Lâm cũng không thoát khỏi nạn này, cho nên hận đối với Trầm Luân đúng là thù sâu như biển."

Khấu Trọng nghe xong phần nộ vỗ bàn, hậm hực: "Ngày ta từ Trường An trở về cũng là ngày Trầm Luân nhận lấy cái chết, không ngờ trên thế gian lại có một kẻ súc sinh vô nhân tính như vậy."

Lôi Cửu Chỉ lấy làm lạ hỏi: "Tiểu Trọng vì sao trong lúc dầu sôi lửa bỏng này vẫn phải cùng bọn họ đến Trường An làm gì chứ?"

Khấu Trọng sau khi giải thích xong, hỏi lại: "Cuốn sổ nợ Hàn Trạch Nam cất giấu có tìm ra được chưa?"

Lôi Cửu Chỉ đáp: "Sự việc trọng đại, ta tính tự mình làm cho chắc, sau khi các người rời khỏi ta sẽ lập tức hành động ngay."

Khấu Trọng mừng rỡ nói: "Chuyến này Hương tiểu tử gặp khó khăn rồi, bằng vào tư liệu trong sổ nợ, bọn ta có thể chiếu theo đó mà bày mưu giăng một mả lưới quét sạch, triệt để diệt trừ Hương Gia."

Hầu Hi Bạch hỏi: "Tình trạng Vân Ngọc Chân ra sao?"

Bốc Thiên Chí thở dài: "Nàng ta ở tại một khu độc lập trong hậu viện của phủ tổng quản, kể bên gia đình ba người họ Hàn, vẫn chưa hề bước ra khỏi cửa viện nửa bước, bọn ta không dám làm kinh động, chỉ có tiểu Kiệt thường ra đó chơi giỡn với nàng mà thôi."

Khấu Trọng nghe vậy nói: "Bây giờ ta cũng không tiện đi gặp nàng ta, phải không?"

Từ Tử Lăng biết gã đối với Vân Ngọc Chân vẫn còn lẩn cấn chuyện cũ, không thể miễn cưỡng gã được, liền nhún vai: "Tùy người vậy!"

Khấu Trọng đành đầu hàng: “Được rồi, ta sẽ tới chào hỏi nàng ta mấy câu rồi mới tới Lịch Dương gặp lão gia.”, gã lại quay qua hướng Lôi Cửu Chỉ: “Tru Hương đại kế có tiến triển gì mới hay không?”

Lôi Cửu Chỉ đáp: “Đương nhiên là nắm chắc trong lòng bàn tay rồi, chỉ cần Khấu Thiếu soái người thống nhất thiên hạ, bọn ta không cần tốn nhiều sức lực cũng có thể nhổ sạch gốc rễ của Hương gia.”

Âm Hiễn Hạc trầm giọng: “Hương Quý phải do ta ra tay mới được.”

Khấu Trọng cười xoa: “Hương Quý là của ngươi, Hương tiểu tử là của ta, ai cũng có phần, đều vui vẻ cả.”

Lôi Cửu Chỉ hỏi: “Các người tính sẽ theo đường nào để nhập quan?”

Từ Tử Lăng đáp: “Bọn ta vẫn chưa nghĩ tới vấn đề này, Lôi đại ca có đề nghị gì hay không?”

Lôi Cửu Chỉ nói: “Đám sổ sách được giấu ở một tiểu trấn nhỏ ở Ba Thục, nếu các người theo Hán Trung vào Quan Tây thì có thể cùng đi được rồi.”

Khấu Trọng gật đầu: “Hán Trung là nơi then chốt cho bọn ta khi tấn công Trường An, thuận đường đi qua đó, ghé vào thành tìm hiểu tình huống cũng tốt.”

Hướng về phía Từ Tử Lăng, gã tiếp: “Lăng thiếu gia không cần phải cùng ta đi tới Lịch Dương, hay là ngươi ghé qua tiểu cốc nơi có mộ của mẹ một chuyến, nếu Tống nhị ca đúng là ở tại đó, thì nên thuyết phục hắn cùng chúng ta đi báỉ phỏng mỹ nhân Trường chủ, bảo đảm hắn đến Phi Mã Mục Trường rồi thì sẽ sung sướng quên hết tất cả, linh hồn của mẹ ở trên trời cũng được an lòng.”

Từ Tử Lăng nghe qua đã hiểu ngay, vui vẻ nói: “Vậy thì ta, Hi Bạch cùng Hiễn Hạc sẽ đi trước một bước tới Hán Trung vậy!”

Khấu Trọng vươn người đứng dậy: “Quyết định vậy đi, bây giờ ta phải đi báỉ phỏng mỹ nhân bang chủ đây!”

Hoàng hôn ngày hôm đó, thêm vào Lôi Cửu Chỉ, cả bọn năm người ngồi trên một chiếc thuyền hai cột buồm phổ thông men theo Hoài Thủy đi về phía đông, rẽ vào Vận Hà rồi thẳng tiến về hướng Đại Giang, khí trời tuy đặc biệt lạnh giá, thế nhưng tuyết rơi vẫn chưa phủ kín hết mặt đất.

Khúc sông này hoàn toàn nằm dưới sự khống chế của Thiều Soái quân, bất cứ thuyền bè nào cũng đều phải có giấy thông hành của Thiều Soái quân mới có thể đi qua được.

Lý Tử Thông gặp phải thời tiết khắc nghiệt, thể cùng lực kiệt, miễn cưỡng bảo vệ Giang Đô đang vô cùng bấp bênh nguy hiểm, không cần Khấu Trọng tấn công cũng phải đối phó với nguy cơ sụp đổ từ bên trong rồi.

Nhớ đến uy phong của Lý Tử Thông hồi mới chiếm lĩnh Giang Đô, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trong lòng không khỏi lấy làm cảm khái.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng sát nhau đứng ở mũi thuyền, nhớ tới những chuyện đã qua, trong lòng tràn ngập cảm xúc.

Khấu Trọng thở dài: "Cũng tại khúc sông Đại Giang này, năm đó chúng ta chạy trốn truy binh của Vũ Văn Hoá Cập, từ bên bờ bên kia nhảy xuống sông, suýt chút nữa thì chết đuối, may có mẹ kịp thời cứu chúng ta, đánh lui Vũ Văn Hoá Cập."

Thuyền buồm tiến vào Đại Giang, Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn sang bờ đối diện mà Khấu Trọng vừa nhắc tới, trong lòng chợt đau đớn như đứt từng đoạn ruột, không nói một lời.

Khấu Trọng nói: "Qua khỏi nơi này thì thành lớn đầu tiên là Đan Dương. Người còn nhớ không? Mẹ cùng chúng ta cùng nhau đi dạo một vòng trong thành này, bà còn đem đồ đi cầm để lấy ngân lượng dẫn chúng ta tới quán ăn, tại đó bọn ta đã gặp được Tổng nhị ca, bọn ta lúc đó ghen tỵ đến chết đi được. Chao ôi, nếu bọn ta không đi đường thủy mà đi đường bộ, thì mẹ sẽ không..., chao ôi!"

Từ Tử Lăng ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, nhớ lại lời nói của Thạch Thanh Tuyền, thầm nghĩ nếu mẹ đã quay về trời rồi, thì ngôi sao nào là ngôi sao của mẹ đây?

Khấu Trọng đắm chìm trong hồi ức thống khổ: "Năm đó hai chúng ta chỉ là hai tên tiểu tử miệng còn hôi sữa chẳng đáng một đồng tiền, hiện tại biến thành những nhân vật chấn động thiên hạ, không làm phụ lòng kỳ vọng của mẹ đối với bọn ta. Cứ nghĩ xem, dường như trong chốn hư không đã có định sẵn từ trước, mẹ trước giờ khinh ghét người Hán nhưng lại rất thương yêu bọn ta, cái này không phải duyên phận thì là gì đây? Nếu mà tương lai ta thống nhất thiên hạ, ta nhất định sẽ đối xử tốt với tộc nhân của mẹ, bù đắp lại những việc ác đức mà tên vô lại Dương Quảng đã làm với bọn họ."

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng hỏi: "Người thật sự không muốn làm hoàng đế sao?"

Khấu Trọng chán nản: “Muốn thì muốn đó, nhưng hy vọng và sự thật là hai điều khác nhau hoàn toàn, ngươi là người hiểu rõ hoàn cảnh của ta nhất mà. Chao ôi, ta đã dấn lên con đường tranh bá thiên hạ không có lối về, không phải vì quyền lợi cá nhân mà vì hạnh phúc của thiên hạ bá tánh. Cũng như mối quan hệ căng thẳng giữa ta và Trí Trí, không ai có thể thay đổi được.”

Từ Tử Lăng hỏi: “Sao ngươi không nhường ngôi vị hoàng đế cho Tống Khuyết?”

Khấu Trọng cười khổ: “Ông ta chẳng những không nhận mà còn cấm ta không bao giờ được nhắc đến chuyện đó nữa.”

Từ Tử Lăng lầy làm lạ nhưng vẫn không nói gì.

Khấu Trọng giải thích: “Theo ta thấy, Tống Khuyết là loại người mặt lạnh lòng nóng. Ông ta vì muốn bảo trì dòng dõi Hán tộc chính thống, không bị ngoại xâm giày xéo, căn bản chẳng hề để ý gì đến ngôi vua cả. Suýt chút nữa là quên mất, ông ta từng đề cập tới Bất Tử ấn pháp của Thạch Chi Hiền, chỉ ra nó là ảo pháp và biến dị của Ma Công, rất giống với lời nói của Thạch Chi Hiền. Ngươi còn rõ Thạch Chi Hiền hơn ta, đối với lời nói này có cảm giác gì đặc biệt không?”

Từ Tử Lăng thân hình chấn động, sắc mặt lộ vẻ trầm tư.

Khấu Trọng chuyển sang chuyện khác: “Bất luận gian nan cỡ nào, Tử Lăng nhất định phải thuyết phục Tống nhị ca gặp mặt mỹ nhân Trường chủ mới được.”

Từ Tử Lăng cười khổ: “Điều đó phải do tự Tống nhị ca quyết định, ta làm sao mà ép y đi được chứ?”

Khấu Trọng phân tích: “Cái mà nhị ca theo đuổi chính là mộng tưởng không có thật. Ngươi và ta đều biết rõ điều đó, mẹ chưa bao giờ để ý đến Tống nhị ca cả.”

Từ Tử Lăng nói: “Vấn đề là ta không nhẫn tâm cho nhị ca biết sự thật này.”

Khấu Trọng gật đầu đồng ý: “Cũng may là nhị ca đối với Thương Tú Tuần là động tâm thật sự, chuyện này coi như cũng có chút hy vọng.”

Từ Tử Lăng nhíu mày trầm tư.

Khấu Trọng nói: “Nhất định phải có phương pháp để thuyết phục nhị ca, chẳng hạn như khích lệ lòng hiệp nghĩa của y, làm cho y cảm thấy bọn ta cần phải cứu lấy Thương Tú Tuần, chứ không phải là đơn giản là đi gặp mặt nàng ta mà thôi.”

Từ Tử Lăng không vui: "Người muốn ta lừa dối nhĩ ca à? Có ngày rồi nhĩ ca sẽ khám phá ra mà thôi."

Khấu Trọng nói: "Người không cần phải nói dối, chỉ cần phóng đại sự thật một chút là được. Chao ôi, thôi thì ta và người cùng đi chung vậy."

Từ Tử Lăng trầm giọng: "Thì ra người cũng chỉ tìm lý do để quay trở về thăm mẹ mà thôi."

Khấu Trọng mắt ngấn lệ, đau buồn nói: "Bởi vì ta sợ không dám trở lại, ngày nào ta vẫn chưa về, mẹ dường như vẫn còn đang sống tiêu điều tự tại yên tĩnh ở nơi tiểu cốc. Nhưng mà khi ta đứng trước phần mộ của mẹ, tất cả mộng tưởng sẽ tan vỡ như bong bóng nước vậy."

Từ Tử Lăng vươn tay nắm lấy vai của Khấu Trọng, cười đau khổ nói: "Chưa gặp mặt mẹ mà người đã khóc lóc thảm thương vậy rồi, đã trải qua bao nhiêu năm rồi, Vũ Văn Hoá Cập cũng đã trở thành một nắm đất đen mà người còn chưa chấp nhận sự thật sao?"

Khấu Trọng nghẹn ngào: "Lòng căm hận thì vĩnh viễn vẫn còn đó."

Phía trước đột nhiên xuất hiện ánh đèn.

Hai người nào có tâm tình để ý tới, thực ra thì cũng chẳng đáng để ý tới.

Dưới màn đêm đen kịt, hai chiến thuyền cỡ trung thẳng tiến tới chặn đường, lại đánh chuông ra lệnh cho bọn họ ngừng thuyền lại.

Thiếu Soái quân trên thuyền lập tức vào vị trí sẵn sàng tác chiến, Âm Hiến Hạc, Hầu Hi Bạch, Lôi Cửu Chỉ vội vàng từ dưới khoang thuyền chạy lên. Các chiến sĩ tháo bỏ da trâu che chắn máy bắn đá và máy bắn tên, sẵn sàng chiến đấu.

Song phương từ từ tiếp cận.

Khấu Trọng đưa tay áo lau nước mắt, không để ý tới ánh mắt ngạc nhiên của bọn Lôi Cửu Chỉ đứng bên cạnh, quát lớn: "Lão tử Khấu Trọng ở đây, hiện tại ta cần phải đi gặp Đỗ Phục Uy, kẻ nào dám cản trở sẽ giết chết không tha!"

Am thanh vang xa chấn động cả Đại Giang.

Bọn chiến sĩ đồng thanh hưởng ứng.

Nào ngờ hai chiếc thuyền địch vẫn không hề nhường nhịn cứ tiếp tục tiến thẳng tới.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>